

или Смъртъ когато отида въ отечество(то) ще ви отговоря... (П. П.) Поздравява ви Василъ и е съ мене тосъ часть въ Журжево и тръгваме заедно.“—Документътъ е ясенъ въ своята неяснота, т. е. той не казва нищо по въпросътъ, и онова, което е позволено да се прѣдположи по него, то е, че неговиятъ авторъ ще е единъ отъ членовѣтъ на четата. Нищо повече отъ това.

Но тогава, какъ би могла да се постави проблемата, за да се приближимъ до нейното правилно рѣшение?

Два-три въпроса даватъ най-късиятъ отговоръ, който не оставя мѣсто за никакви резонерства:

I. Въ историята на междусвѣтското революционно движение срѣщаха ли се аналогични примѣри?

Отговоръ: да: 1. италиянскитѣ карбонарии прилагаха морскитѣ авантюри; 2. много години прѣди Дунавския подвигъ, руски революционери завладѣха единъ параходъ въ Балтійско море, обстоятелствата на която случка ние не можемъ сега да изброяваме.

II. Какъ можеше да се прѣхвърли една голѣма чета, като Ботйовата, състоѣща отъ 200 човѣка и съ тъй тежка мунициция, и позволяваха ли цѣлитѣ, за които бѣ прѣдначена, да се прѣхвърля на българския брѣгъ по групички въ разнитѣ врѣмена и точки?

Отговоръ: не; четата трѣбваше да се прѣхвърли на единъ пжтъ, а това можеше да стане не съ рибарски каици, а съ параходъ, безразлично австрийски или френски: обстоятелствата ще посочатъ чие параходно дружество ще обере лавритѣ.

И трети въпросъ, ако желаете:

III. Кой схващаше най-добрѣ нуждитѣ отъ подвигътъ на една компактна чета и кой бѣше най-добрѣ запознатъ съ подвизитѣ на чуждитѣ революционери?

Отговоръ: Ботйовъ, Ботйовъ и трети пжтъ — Ботйовъ!